

Limitele revizuirii Constituției Republicii Moldova

VASILE-SORIN CURPĂN

CONSTANTIN-FLORENTIN GRĂDINARU

COSMIN-ȘTEFAN BURLEANU

Art. 142.: „Limitele revizuirii”.

„(1). Dispozițiile privind caracterul suveran, independent și unitar al statului, precum și cele referitoare la neutralitatea permanentă a statului, pot fi revizuite numai cu aprobarea lor prin referendum, cu votul majorității cetățenilor înscrși în listele electorale.

(2). Nici o revizuire nu poate fi făcută, dacă are ca rezultat suprimarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor sau a garanțiilor acestora.

(3). Constituția nu poate fi revizuită pe durata stării de urgență, de asediu și de război”.

Acest articol din Constituția Republicii Moldova întărește în mod definitiv teza noastră, care străbate în toate capitolele acestei lucrări.

Practic, lucrarea nu are doar scopul analizei articolelor Constituției Republicii Moldova. În primul rând ea reamintește drepturile naționale, imprescriptibile sub raport extinctiv, ale României asupra Basarabiei, părții de nord a Bucovinei, Ținutului Herța și Insulei Șerpilor, teritorii rupte, în mod brutal prin forță și amenințarea cu forța de la patria – mamă în 28 iunie 1940, și mai apoi în august 1944.

Iată că Legiuitorul Constituant a acceptat adevărul istoric, care nu poate avea mai multe nuanțe !!! Rezultatul este înscris în dispozițiile art. 142 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova.

Pentru orice stat suveran, neatârnrarea sa nu poate constitui obiect de negociere. **Independența**, această „latură externă” a suveranității nu poate fi „abolită”, din proprie inițiativă, de către un stat viabil !!!

Mai mult chiar, suveranitatea, în întregul ei, și ne referim în principal la „latura internă” a acesteia, la **supremație** nu poate constitui, pentru un stat adevărat, obiect de schimb.

Dacă suveranitatea este înlăturată practic statul dispore !!!! Cu toate acestea în alin. (1) al articolului analizat se precizează, **în mod explicit și fără echivoc**, că dispozițiile privind **caracterul suveran, independent și unitar al statului** pot fi revizuite numai cu aprobarea prin referendum.

Adică, prin referendum, cu votul majorității cetățenilor cu drept de vot, se poate înlătura suveranitatea (și implicit independența) statului.

Care stat proaspăt declarat independent își pune singur în discuție suveranitatea ???!! Răspunsul este unul singur: **nici un stat de pe harta lumii nu procedează în acest mod.** În preambulul Constituției se menționează între altele despre „... afirmațiile seculare ale poporului de a trăi **într-o țară suverană**, exprimate prin proclamarea independenței Republicii Moldova...”.

Iată încă că Legiuitorul Constituant a prevăzut că suveranitatea Moldovei pruto-nistrene, la un moment dat, nu va mai corespunde intereselor poporului român din Basarabia. Adevărul este că din anul 1991 și până astăzi, în anul 2010 existența statului românesc intitulat „Republica Moldova” nu a corespuns cu interesele legitime ale poporului care dorește ca toți românii să trăiască într-o singură țară.

Sclipirea de conștiință, genială, a Legiuitorului Constituant, materializată în alin. (1) al art. 142 are o unică fundamentare. „Reprezentanții plenipotențieri ai poporului Republicii Moldova, deputați în Parlament”, au crezut în anul 1994 că existența Republicii Moldova ca stat suveran este efemeră, datorită faptului că, în mod firesc și logic, Basarabia trebuie să revină între granițele României, patria sa mamă. Pentru a da posibilitatea **UNIRII** Basarabiei cu România, Legiuitorul Constituant a creat posibilitatea ca, la un moment dat, determinat, Republica Moldova să renunțe la suveranitate sau poate mai corect să transfere această suveranitate autorităților etatice române, pentru a o exercita.

Este dovada cea mai clară că **de jure NICIODATĂ** România nu a pierdut suveranitatea sa asupra Basarabiei, chiar dacă **de facto** acest teritoriu a fost încorporat la U.R.S.S.

Revizuirea potențială a caracterului suveran al „statului moldovenesc” denotă că **poporul român dintre Prut și Nistru și din Transnistria românească** are conștiința că Basarabia nu reprezintă, în realitate, decât o provincie a Statului Român. Ea este „poarta noastră spre răsărit”, așa cum Transnistria constituie avanpostul românismului la hotarele naturale estice ale României Mari. Soarta Transnistriei este și va fi pentru totdeauna intim legată de Basarabia și, în final, de România. Dacă vechiul nostru hotar era pe Nistru, astăzi zona transnistreană apare în fața României prin scrâșnetul și mizeriile suferite de români în această „**nouă Moldovă românească**”.

Încă din epoca medievală românii moldoveni au colonizat și au organizat teritoriul transnistrean, din care o mică parte a rămas Republicii Moldova, această a doua Românie a noastră.

Poate în anul 1918, auzind glasul țăranilor transnistreni „**Fraților, pe noi unde le lăsați ???!**”, ar fi trebuit unită și Transnistria cu România.

Noi românii nu suntem expansioniști, imperialiști dar firesc este ca toate teritoriile locuite de națiunea română să revină la patria – mamă, la România.

Nici nu se poate concepe o reunire a Moldovei transprutene cu țara mamă fără Transnistria !!!!

Existența așa –zisei „Republicii Moldovenești Nistrene” nu trebuie să constituie un impediment în sufletul și conștiința românimii. Așa cum așa-zisa „Republică Moldovenească Nistreană” dorește, prin conducătorii săi să se alipească la Federația Rusă, așa și românii transnistreni visează la ocrotire din partea României, între granițele patriei – mamă.

Constituantul de la Chișinău este, fără echivoc, și purtătorul mesajului transnistrean, dar și a bucovinenilor și basarabenilor smulși din România dar și din Republica Moldova și trecuți forțat sub autoritatea nelegitimă a Republicii Ucraina.

Desigur ne referim la românii din Bucovina de Nord, Ținutul Herța, județul Hotin din nordul Basarabiei românești dar și la românii din partea sudică a Basarabiei (Bugeac), de la Cetatea Albă, Izmail și Chilia.

În opinia noastră reactivarea Actului Unirii de la 27 martie / 9 Aprilie 1918 face de prisos organizarea unui referendum. Teritoriile Basarabiei și nordului Bucovinei au fost evacuate forțat de autoritățile române în 1940 și 1944 iar tratatele de pace și cele bilaterale cu fosta U.R.S.S. sunt profund viciate datorită **consimțământului viciat** al autorităților statului nostru în privința stabilirii frontierelor. Vicierea consimțământului a constat în violență și amenințarea cu violență ceea ce lovește toate actele juridice încheiate de România, de nulitate. Basarabia și Bucovina de Nord sunt teritorii românești din care administrația și armata României au fost obligate să se retragă. Dar, aceste provincii au fost, sunt și vor fi pentru totdeauna ale României iar populația din aceste teritorii aparține Națiunii Române.

A fost o încântare pentru mine să constat că Legiuitorul Constituant a lăsat o „portită” prin care Basarabia să revină la România.

În alin. (2) se menționează că nu este permisă nici o revizuire care să conducă la suprimarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor sau a garanțiilor consacrate pentru protejarea acestora.

Alin. (3) se raportează la momentul în care se inițiază revizuirea Constituției. Astfel, Legiuitorul Constituant a interzis revizuirea pe durata stării de urgență, de asediu sau de război. S-au avut în vedere aceste situații deoarece ele au un caracter excepțional și o eventuală revizuire a Legii fundamentale în aceste situații excepționale s-ar putea efectua în detrimentul intereselor poporului, a democrației politice și constituționale și respectiv a statului de drept.